

НАЙ-ПОСЛЕ НА УЧИЛИЩЕ!

Две-три години под ред, маленцът Джоро преживяваше единствено мъчително време. Във това време той имаше няколко различни възрастни приятели, но никой от тях не можеше да му разкаже за това, което се случва на училището. Той рано рано излизаше на улицата и се отправяше на училището. Майка му и баба му идваха при него и го заглеждаха.

— Какво гледаш, Джоро?

— Учиш ли?

— Учиш ли?

— Да, аз съм задоволен, защото си тръгнали вече на училище. И аз искам да ходя там.

— Чакай, Джоро, ти си още малък.

— Не съм малък. Аз дори знам вече да броя и да смятам. Искате ли да ви кажа че знам!

— Хайде, а!

И Джоро започна:

— Едно, две, три, четири, . . .

— Сега — премина го майка му — аз сега ни докажи, че знаеш и да смяташ. Ако не събереш — ще те заведем веднага в училището.

Джоро се зарадва, че ще иде на училище. Най-сетне, — мислеше си той — ще стана и аз ученик!

— Само да не събереш — посвети го баба му.

— Няма, не бой се, бабо! Ето на — какво исках да ти кажа?

— Колко е едно по едно?

— Пет, едно, майко.

— Ами две по две?

— Две по две ли? — повтори Джоро.

— Да.

— Нали е четири?

— Ерево, — викна баба му — ти знаеш и да смяташ — значи, ще станеш верен ученик.

Джоро се върна зарадвайки при баба си. Той обикновено около шест и в цялун.

— Ура! — ще ходя на училище — извика той.

— Чакай, не бързай — премина го майка му — ти си още не си станал ученик. Чакай да те питам още нещо.

— Питай ме — аз всичко знам.

— Ще видим дали знаеш!

— Знаеш, колко е петай ме.

— Добре, колко е три по три?

— Шест — отговори бързо Джоро.

— Шест ли? Какъв ученик ще бъдеш, когато не знаеш колко е три по три? Не, ти си си още порастнал за училище — малък си — ще те изправят другата година.

— Искам сега, майко, аз знам. Нали три по три е шест на, бабо?

Баба не отговори. Тя огледа очилата си и посочи с пръст майката. Искаше да каже: питай ме!

— Да, ти си малък, Джоро — продължи майка му, а три това не знаеш и да смяташ. Ето, край тебе минават толкова деца, които отиват на училище. Спри някое от по-големите!

— Отъ по-големите ли?

— Да, Спри го и го питай колко е три по три. Ще видиш, че е девет.

— Ами, ако той не каже, майко?

— Не, ученикът не лъже!

Майката и бабата се прибраха в къщи. Джоро остана пълно съвместно до пикната врата. Той поглеждаше под око дошата тръгнали за училище и прегръщали събития си. Заемкаше ги. Искаше му се и той да преметне на гърба си малка чанта с буваври, плоча, калем и гледа и да заприема като гледа към училището.

Изведнъж Джоро се сети, че може веднага да отиде на училище, ако докаже на майка си, че три по три е шест. Той излязъл на улицата, спръл една голяма ученичка и я запита.

— Ти не знаеш ли колко е — му отвърна тя.

— Знаеш — шест!

— Не, три по три е девет.

Джоро се върна в къщи ученикът, със навелена глава. Той призна въ себе си, че наистина не знае да смята, че е още малък. И избликаше да погледне майка си в очите. Защото знаеше, че тя ще му се присмие:

— Ученикът, а не знаеш да смяташ!

